

ХЕЙЛИ РИЪРДЪН СИНЪТ НА МАГИЯТА

Част 0 от „Героите на Олимп“

Превод от английски: Александър Драганов, 2012

chitanka.info

— Обикновено каня хората да ми задават въпроси, след като приключа, но този път аз ще ви попитам нещо. — Той направи крачка назад и се опита да погледне в очите всичките хиляда гости, присъстващи на лекцията. — Какво става, след като умрем? Детински въпрос, не мислите ли? Но дали някой от вас знае отговора?

Настъпи тишина така, както се и очакваше...

Доктор Клеймор не очакваше някой да отговори, не и след лекцията, която бе изнесъл. Не смяташе дори, че някой ще дръзне да опита.

Но както винаги, се появи човек, който да разбие надеждите му. Този път това бе момче с кафява коса и луничаво лице, което бе седнало на предно място в аудиторията. Клеймор го разпозна. Това момче го бе пресрещнало на паркинга, бе му казало, че е голям фен на книгите му, че ги е прочело всичките...

— Да? — отговори д-р Клеймор. — Смяташ, че знаеш отговора? Тогава, моля, продължи. Всички умираме от нетърпение да го чуем.

Момчето, което изглеждаше пълно с енергия допреди това, замръзна, сякаш езикът му се върза на възел. Клеймор знаеше, че е грубо да се подиграва с едно невинно дете. Знаеше обаче, че е и необходимо.

Клеймор бе просто един актьор, който работеше за спонсорите си като добър фокусник. А това момче току-що бе поискало да е част от фокуса.

Всички в аудиторията вече гледаха към детето. Мъжът, който седеше до него — Клеймор сметна, че това е баща му, — се размърда неспокойно.

При цялото това внимание, приковано към него, детето надали щеше да събере сили дори да си поеме дъх, съмняваше се Клеймор. Изглеждаше толкова крехко — кльощаво и непохватно. Сигурно в училище му се подиграваха.

И тогава това наглед немощно момче направи нещо неочаквано. То се изправи и заговори:

— Не знаем — отговори момчето. Цялото му тяло трепереше, но то събра сили да погледне Клеймор в очите. — Вие критикувате всяка идея за задгробния живот, която хората имат. Но защо задавате на нас този въпрос след всичките си проучвания? Нима не сте открили отговор?

Клеймор не реагира веднага. Ако момчето бе казало нещо за прераждането или за Рая, думите му щяха да изплющят като камшик, но този коментар бе различен. Детето спря представлението му. Аудиторията бе насочила погледи към лектора, сякаш на хората им бе по-лесно да се хванат за простите думи на това дете, вместо да се

доверят на проучванията, които Клеймор бе правил през целия си съзнателен живот.

Като всеки фокусник обаче, Клеймор имаше резервен план. Той остана смълчан за не повече от пет секунди. По-дълго, и щеше да изглежда изнервен. По-кратко, щеше да се стори на хората припрян. Затова, след добре преценена пауза, той отговори с реч, която бе репетираше отдавна.

— Задавам ви този въпрос, понеже самият аз търся отговора — отвърна той и стисна бюрото на подиума. — Понякога най-сложните въпроси намират най-прости отговори. Когато един ден легна на смъртния си одър, бих искал да знам със сигурност какво ме чака на оня свят. Мисля, че всички вие чувствате нещата като мен.

Аудиторията избухна в аплодисменти. Клеймор изчака ръкоплясканията да заглъхнат.

— Новата ми книга „Пътят към смъртта“ скоро излиза на книжния пазар — завърши той. — Ако искате да научите повече по тази тема, ще се радвам да я прочетете. А сега ви пожелавам лека нощ. Надявам се да намерите отговорите на въпросите, които ви вълнуват.

Няколко души в публиката се изправиха и му заръкопляскаха. Клеймор се усмихна за последно, преди да напусне сцената. Веднъж скрил се от очите на феновете, се намръщи. В това се бе превърнал животът му — в един безкраен парад от едно представяне на друго. Чувстваше се като циркова мечка. Той бе човек с визия, но в същото време бе станал за смях. В аудиторията надали имаше и двама души, които да разбират труда му. Знаеше, че още по-малко ще го приемат. Невежеството на собствените му почитатели го отблъскваше.

— Господин Клеймор! — Иззад кулисите се появи организаторката на събитието и Клеймор се насили да се усмихне. Все пак тя плащаше сметките му.

— Справихте се чудесно, господин Клеймор — каза тя и едва не подскочи на високите си токчета. — Никога досега не сме имали толкова голяма публика!

Токчетата ѝ се удариха обратно в земята и за изненада на Клеймор не се строшиха под тежестта ѝ. Не бе много учтиво от негова страна да си мисли такива работи, но тази жена бе висока почти колкото него, а Клеймор се имаше за висок човек. Най-лесният начин, по който можеше да я опише, бе, като я оприличи на типичната бабка,

която прави сладкиши и плете пуловери. Само дето бе по-голяма от повечето баби. И бе прекалено ентусиазирана, изглеждаше почти гладна. За какво, Клеймор не знаеше. Може би за още сладкиши.

— Благодаря ви — процеди той през зъби. — Но съм доктор Клеймор.

— Е, добре се справихте! — отвърна тя, ухилена до ушите. — Вие сте първият автор, който изпълва цялата аудитория!

Естествено, че щеше да изпълни аудиторията в такова малко градче, помисли си Клеймор. Критиците го наричаха най-големия ум след Стивън Хокинг^[1]. Още като дете бе използвал дар словото си, за да убеди учителите и връстниците си, че е почти божествен. Сега дори политиците и учените го гледаха с уважение.

— Аз преподавам истината, а хората копнеят да узнаят какво ги чака след смъртта — заяви той, цитирайки книгата си.

Жената изглеждаше замаяна от близостта на такава звезда и вероятно щеше да го хвали още часове наред, затова Клеймор използва възможността да се оттегли.

— Бих искал да се прибера вкъщи, госпожо Ламия. Желая ви приятна вечер.

С тези думи той излезе от сградата и се озова на открито в студената нощ. Никога нямаше да се съгласи да говори в затънтения Кийсвил, щата Ню Йорк, ако не притежаваше къща тук. Масивната аудитория се издигаше като насинен палец сред малкото градче, в което се бе преместил, за да работи на спокойствие.

Населението на града нямаше и две хиляди души, затова Клеймор реши, че повечето хора са дошли от щата, а не от града. Това бе специално събитие, случващо се веднъж в живота на тези хора. Но за Клеймор бе просто работа, изпълняване на ангажменти, които бе поел към издателите си. Просто един работен ден.

— Д-р Клеймор, почакайте! — чу се глас зад него. Той не обърна внимание. Това не бе спонсор, нямаше нужда да му отговаря.

Тогава някой го сграбчи за ръката. Той се обърна и изгледа лошо нахалника. Беше онова досадно момче, което се бе опитало да го направи на глупак.

— Д-р Клеймор — каза задъхано момчето, — изчакайте малко. Трябва да ви питам нещо.

Клеймор понечи да се скара на детето, но после се осъзна и спря. Бащата на хлапето бе на няколко крачки от него. Поне Клеймор предполагаше, че това бе баща му. И той като детето бе кльощав и с кафява коса. Докторът помисли, че е редно мъжът да се скара на невъзпитаното си дете, но бащата просто го гледаше тъпо.

— Добре, няма проблем — отговори Клеймор и се насили да се усмихне към бащата. — Това синът ви ли е?

— Просто иска да ви пита нещо — отговори бащата разсеяно.

Клеймор с нежелание погледна към момчето, което, за разлика от баща си, изглеждаше доста целеустремено. Очите му сякаш горяха.

— Предполагам, че вината е моя — каза Клеймор с цялата любезност, на която бе способен. — Трябваше да оставя повече време за въпроси след края на лекцията.

— Става дума за нещо важно — каза момчето, — затова ви моля да го приемете сериозно, дори да ви прозвучи странно!

Доктор Клеймор потисна желанието си да се махне. Той не обичаше нахалните хора, но публичният му образ бе важен за продажбите. Не можеше да допусне тъпият баща на хлапето да се разприказва, че синът му е бил пренебрегнат.

— Питай — отговори Клеймор, — целият съм в слух.

Момчето се изправи. Макар да бе кльощаво като вейка, бе високо почти колкото доктора.

— Какво ще стане, ако някой намери начин да спре смъртта?

Кръвта на Клеймор се смрази от тона на момчето. То вече не звучеше притеснено. Гласът му бе тежък и студен като камък.

— Това е невъзможно — каза Клеймор. — Всички живи същества с времето остаряват. В един момент за организма става невъзможно да функционира. Това е...

— Но вие не отговорихте на въпроса ми — прекъсна го момчето. — Моля, отговорете ми честно.

— Не мога да ти отговоря — сопна се Клеймор. — Аз не пиша фантастика. Не се занимавам с фантасмагории.

— Жалко — намръщи се момчето. — Тате, дай листа. Мъжът извади листче хартия от джоба си и го подаде на Клеймор.

— Тук може да намерите контактите ми — каза момчето. — Ако ви хрумне нещо, ми се обадете, става ли?

Клеймор го погледна, опитвайки се да не разкрива объркването си.

— Не ме ли разбра? Не мога да отговоря на въпроса ти.

— Моля ви, д-р Клеймор — погледна го тъжно момчето, — опитайте. Иначе ще умра.

* * *

Докато шофираше към дома си, Клеймор не спираше да поглежда в огледалцето за обратно виждане. Чувстваше се жалък. Момчето се бе опитало да го изнерви. Не можеше да си позволи да се ядосва за такива неща.

Когато стигна дома си, се почувства успокоен, но все пак включи алармата.

Клеймор живееше сам в къща, проектирана от самия него. Освен всичко друго, той бе и архитект и искаше къщата да отговаря на личността му. Тя бе модерна, с изчистени линии, отдалечена от пътя. Камери и решетки по прозорците гарантираха спокойствието му, но в самите стаи бе тихо и уютно. Мебелите му бяха простички и удобни.

Нямаше съпруга или деца — никой, който да го безпокои, нито дори котка. Особено пък котка!

Това бе неговият оазис. Негов и само негов. Озовеше ли се у дома, винаги се успокояваше.

Да, красивата къща отвлече мислите му от момчето. Но не след дълго той се намери на бюрото си, зачетен в листчето, което бащата му бе дал.

АЛАБАСТЪР С. ТОРИНГТЪН
„МОРОУ ЛЕЙН“
272 518-555-9530

Пощенският код 518 означаваше, че семейството вероятно живее в Кийсвил. Клеймор си спомни, че има улица „Мороу Лейн“, на около половината път през града.

Но дали Алабастьър Торингтън бе момчето или бащата? Алабастьър бе много старомодно име. Не се срещаше често, понеже повечето родители нямаха навика да кръщават децата си на скали.

Клеймор поклати глава. Можеше да хвърли картичката и да я забрави. В ума му се появиха сцени от романа на Стивън Кинг „Мизъри“^[2]. Но нали затова си постави аларма, напомни си той, да се пази от по-зловещите фенове. Стигаше някой да почука на вратата му, и полицията щеше да довтаса незабавно.

А самият Клеймор не беше беззащитен. Той имаше солидна колекция от огнестрелни оръжия, скрити на различни места в къщата. Човек никога не можеше да бъде сигурен.

Той въздъхна и остави листчето на масата с останалите бележки. Не бе необичайно да попада на шантави хора по срещите си. В крайна сметка, на всеки полуинтелигентен човек, който си купуваше книгите му, се падаха поне трима, които ги вземаха с надеждата да открият съвършената диета. Освен това важното бе, че Клеймор не е сам в някоя тъмна уличка с тези хора. Беше си у дома, в безопасност, на най-хубавото място на света. Усмихна се сам на себе си и се облегна на стола.

— Точно така, няма от какво да се притесняваш — каза си той. — Мина просто още един работен ден.

И тогава телефонът иззвъня. Усмивката изчезна от лицето му. Кой можеше да го безпокои по това време?

Беше поне единайсет часа вечерта. Всеки нормален човек вече или бе заспал, или се бе свил в леглото с хубава книга.

За момент реши да не вдига телефона, но той продължи да звъни. Това бе много странно, тъй като след четвъртото позвъняване се включваше телефонният му секретар. В крайна сметка любопитството надделя.

Той стана и пресече голямата си стая. Имаше само един телефон, повече не му трябваха. На дисплея пишеше кой се обажда: Мария Ламия, 518-555-4164.

Ламия... това бе организаторката на събитието днес.

Той се намръщи и с нежелание вдигна слушалката, сядайки на дивана си.

— Ало, Клеймор е на телефона. — Не се опита да скрие досадата в гласа си. Това бе неговият дом, а това обаждане бе нахълтване в

личното му пространство. Все едно някой се бе самопоканил. Надяваше се Ламия да има добра причина да го безпокои.

— Господин Клеймор! — произнесе тя името му, все едно беше спечелил шестлица от тотото. — Здравейте, здравейте! Как сте?

— Съзнавате ли колко е часът, госпожо Ламия? — попита Клеймор възможно най-строго. — Имате ли да ми кажете нещо важно?

— О, да, имам. Всъщност исках да поговоря с вас за това веднага.

Клеймор въздъхна. За половин минута тази жена беше успяла да го вбеси.

— Хубаво тогава, давайте по същество — изръмжа той. — Кажете за какво иде реч. Аз съм зает човек и мразя да бъда безпокоен!

Линията затихна. Клеймор почти реши, че я е уплашил, но накрая тя продължи. Тонът ѝ бе станал много по-хладен.

— Отлично, господин Клеймор. Щом искате да спестим любезностите, добре.

Почти се разсмя. Тази жена се опитваше да го заплашва!

— Благодаря ви — отговори Клеймор. — Какво точно искате?

— Тази вечер срещнахте едно дете и то ви даде нещо — каза Ламия. — Искам да ми го предадете.

Мъжът се намръщи. Откъде тя знаеше за момчето? Дали не го следеше?

— Не се радвам особено, че сте ме проследили, но това вече едва ли има значение. Детето ми даде лист хартия с адреса си. Не мога да го дам просто така на вас. Познаваме се от вчера!

Настъпи нова пауза. Клеймор се канеше да затвори телефона, когато жената попита.

— Вярвате ли в Бог, господин Клеймор?

Той вдигна очи към тавана, отвратен.

— Прекрачихте границата, знаете ли? Не, не вярвам в нищо, което не мога да видя или пипна. Така че ако смятате да ме зарибявате за някоя секта, отговорът е не.

— Колко жалко — прошепна тя по телефона. — Това ще ме затрудни доста.

Клеймор затвори телефона.

Какъв беше проблемът на тази жена? Бе започнала разговора на практика с признание, че го е следила, след което се бе опитала да го привлече към някаква религия. А я беше помислил за мила бабка!

Телефонът иззвъня отново, пак с номера на Ламия, но Клеймор нямаше желание да вдига. Той го извади от контакта и така приключи с този въпрос, поне за тази вечер. На следващия ден можеше да се обади и в полицията. Тази госпожа Ламия очевидно беше луда. Защо иначе щеше да пита за адреса на момчето? Какво искаше от него?

Клеймор потрепери. Усети странен порив да предупреди момчето. Но не, това не беше негов проблем. Щеше да остави лудите да се разберат помежду си, щом така искаха. Нямаше да се бута между шамарите.

Не и тази вечер. Тази вечер щеше да поспи.

* * *

Клеймор знаеше, че вълненията и тревогите през деня влияят върху сънищата на хората. Дори и така обаче не можеше да си обясни този сън.

Озова се в огромна стая, стара и прашна. Приличаше на черква, която не е била почиствана от столетие. Не беше осветена, ако не се броеше слабото зеленикаво сияние в далечния ѝ край. Източникът на светлината бе засенчен от момче, което стоеше на пътеката точно пред него. Клеймор не можеше да го види ясно, но бе сигурен, че това е детето от аудиторията. Но какво търсеше то в съня на Клеймор?

По принцип Клеймор спеше, както казват хората, леко. Той можеше да разбере кога сънува и да се събуди, когато поиска. Вероятно можеше да го направи и сега, но реши да изчака. Любопитството го глождеше.

— Тя ме намери отново — каза момчето. Не говореше на Клеймор. Бе застанало с гръб към него и изглеждаше така, все едно разговаря със зелената светлина.

— Не знам дали ще мога да я победя и този път. Отново е надушила миризмата ми.

За миг нямаше отговор, след което една жена заговори от края на стаята. Тонът ѝ бе стоически и лишен от хумор. Нещо в него накара Клеймор да потръпне.

— Знаеш, че не мога да ти помогна, детето ми — отвърна тя. — Преследвачката ти е моя дъщеря. Не мога да вдигна ръка нито срещу

нея, нито срещу теб.

Момчето се напрегна, сякаш готово да възрази, но се спря.

— Аз... разбирам те, майко.

— Алабастър, знаеш, че те обичам — каза жената. — Но това е битка, в която влезе по свое желание. Ти прие благословията на Кронос и влезе в армията му от мое име. Не можеш просто да отидеш при враговете си и да потърсиш прошка. Те никога не биха ти помогнали. Успях да те опазя жив досега, но не мога да се намесвам в битката ти с нея.

Клеймор се намръщи. Кронос бе името на господаря на титаните от гръцките митове, но остатъкът от разговора му звучеше безсмислен. Мъжът се бе надявал да узнае нещо ценно от този сън, но сега му се струваше, че историята е станала още по-нелепа, с още митове и легенди. Още и още безполезни фантасмагории.

Момчето, наречено Алабастър, пристъпи към зелената светлина.

— Загубата на Кронос бе неочаквана! Сама каза, че титаните са фаворити в тази война! Каза ми, че лагерът на нечистокръвните ще бъде унищожен.

Когато момчето помръдна, Клеймор най-сетне видя жената, с която то разговаряше. Тя бе коленичила на края на пътеката и бе вдигнала лице, сякаш се моли на мръсното стъкло над олтара. Бе облечена в бяла роба, по която личаха сребърни орнаменти, подобни на рунически^[3] символи. Тъмната ѝ коса едва стигаше рамената.

Макар да бе приклеknала сред прах и мръсотия, жената изглеждаше съвършено чиста, без нито петънце по себе си. Всъщност, тя бе източникът на зелената светлина, която бликаше от нея, подобно на аура. Тя заговори, без да поглежда към момчето:

— Алабастър, казах ти кой е най-вероятният изход на войната. Не съм обещавала, че той ще се случи. Просто исках да видиш всички опции, да се подготвиш за това, което те чака.

— Добре — каза накрая Клеймор. — Писна ми. Тази глупост свършва сега!

Той очакваше да се събуди, но по някаква причина това не се случи.

Момчето се обърна към него и го зяпна изумено.

— *Ти?* — след което се обърна към коленичилата жена: — Какво търси *той* тук? Смъртните не могат да пристъпят в дома на един бог!

— Той е тук, понеже аз го поканих — каза жената. — Ти поиска помощта му, нали така? Надявах се, че той ще е по-склонен да ти помогне, след като узнае...

— *Достатъчно!* — развика се Клеймор. — Това е абсурдно! Не е истинско! Това е просто един сън и като негов създател настоявам да се събудя!

Жената дори не го погледна, но когато проговори, звучеше развеселена.

— Много добре, д-р Клеймор. Щом това е желанието ви, ще го изпълня.

* * *

Клеймор отвори очи. Слънчевата светлина се процеждаше през прозорците на спалнята му.

Странно... обикновено, щом поискаше да се събуди, това ставаше незабавно, посред нощ. Защо вече бе сутрин?

Е, поне ако не друго, сънят правеше детето да изглежда много по-малко страшно. Благословията на Кронос? Домът на Бог? Алабастьър звучеше като фен на ролевите игри, а не като психопат. Титани? Клеймор сподави смеха си. На колко години бе това дете? Звучеше като на пет.

Клеймор се почувства облекчен и освежен. Бе време да започне всекидневната си работа. Свали пижамата си, изкъпа се и се облече с дрехи като онези, с които бе изнесъл лекцията си вчера — панталони, официална риза, излъскани кафяви обувки. Клеймор винаги се обличаше официално.

Той облече вълнено сако и започна да събира нещата си. Лаптопът, портфейла, ключовете... и тогава се поколеба. Трябваше му още нещо. Бе съвсем ненужно застраховане, но щеше да го успокои. Той дръпна чекмеджето на бюрото си и взе най-малкия възможен пистолет — деветмилиметров, — след което го пхна в джоба на сакоето си.

Миналата нощ Алабастьър го бе изнервил до степен, че си бе легнал, без да напише нито ред, а това не бе нещо, което можеше да си позволи точно сега. Крайният срок за предаване на новия му ръкопис

наближаваше. Не можеше да допусне разни откачени фенове да влияят на настроението и работоспособността му. Щом трябваше, щеше да вземе и пистолета.

* * *

„Кафето на Блек“. Името на заведението бе доста безвкусна шега^[4], но Клеймор се връщаше в него всеки ден. Все пак, то бе най-доброто кафене в Кийсвил.

Всъщност то бе единственото кафене в Кийсвил. Клеймор познаваше собственика доста добре. Веднага щом влезе вътре, Бърли Блек го поздрави.

— Хауърд! Какво става? Какво ще поръчаш, обичайното?

Бърли беше... ами, як^[5]. Пълното му лице, огромните му татуирани ръце и постоянно намръщената физиономия щяха да му спечелят място, в която и да е банда рокери. Неговата престилка, на която пишеше „Целуни готвача“, бе единственото нещо, което го правеше да изглежда на мястото си зад тезгяха.

— Добро утро — отговори Клеймор, седна на един стол до тезгяха и извади лаптопа си. — И, да, обичайното.

Бе стигнал до глава 46, което улесняваше труда му. Нямаше нужда да подсказва повече на читателите. Ако досега не бяха загрели за какво става дума, никога нямаше да го разберат.

Пред него се появиха кафе и сладкиш с боровинки, но Клеймор почти не ги забеляза. Бе потънал в своя свят, тракаше по клавиатурата, а думите и мислите му се подреждаха в на пръв поглед неразгадаема конфигурация. Клеймор обаче знаеше, че е гений.

Изпи кафето си бавно, полака-лека изяде сладкиша. Другите клиенти идваха и си отиваха, но никой от тях не впечатли Клеймор. Единственото, което имаше значение, бе работата му. За това живееше.

И тогава жената грубо нахлу в личния му свят.

— Господин Клеймор, каква изненада! Не очаквах да ви видя тук!

Обзе го изпепеляваща омраза. Той натисна няколко клавиша и затвори лаптопа си.

— Госпожо Ламия, ако не бях възпитан както трябва, щях просто да дръпна стола изпод вас.

Тя се нацупи и го погледна обидено, което не бе особено ефективна тактика за жена на нейната възраст.

— Това не беше много учтиво, господин Клеймор.

Просто ви поздравявах.

— *Доктор* Клеймор — поправи я той.

— Съжалявам — отвърна тя разсеяно. — Всеки път забравям... не помня добре имената, разбирате ли.

— Искам просто да ме оставите на мира — заяви той. — Няма да се присъединя към сектата, в която членувате, и толкоз.

— О, но аз просто искам да поговорим — настоя тя. — И то не за боговете. А за онова момче, Алабастър.

Той я погледна подозрително. Откъде знаеше името на детето? Клеймор не го бе споменал в телефонния разговор снощи.

— Търся Алабастър от доста време — усмихна се госпожа Ламия. — Аз съм му сестра.

— Да бяхте измислили нещо по-достоверно — изсмя се Клеймор. — Вие сте по-стара от баща му!

— Понякога външният вид заблуждава — очите ѝ бяха неестествено ярки и зелени като светлината в съня на Клеймор.

— Момчето се е покрило добре — продължи тя. — Станал е поумел в използването на *магия окултанди*. Аз обаче очаквах, че лекцията ви ще го заинтригува. Така и стана. Но преди да го хвана, той успя да се измъкне. Дайте ми адреса му и ще ви оставя на мира.

Клеймор се опита да запази спокойствие. Това бе просто една луда бабичка, която говореше глупости. Макар че *магия окултанди*... Клеймор знаеше латински. Това бе *заклинание за прикритие*. Коя, за бога, бе тази жена и какво искаше от момчето? Бе очевидно, че смята да направи нещо лошо на Алабастър.

Докато я гледаше, Клеймор осъзна още нещо. Тя не мигаше. Не си спомняше и да я бе виждал да премигва.

— Знаете ли какво? Омръзна ми от всичко това — гласът на Клеймор потрепери пряко волята му. — Блек, слушаш ли ни?

Той погледна към Бърли. По някаква причина той не отговори, а продължи да търка чашките за кафе.

— О, той не може да те чуе — гласът на Ламия се снижи до познатия дрезгав шепот, който бе чул предишната нощ по телефона. — Ние контролираме мъглата с волята си. Той дори не знае, че съм тук.

— Мъгла? — повтори Клеймор. — За какво говорите, по дяволите! Вие наистина сте луда!

Той се изправи и инстинктивно отстъпи назад, поставяйки ръка на джоба на палтото си.

— Бърли, моля те, изгони тази жена, преди тя напълно да съсипе сутринта ми!

Но Бърли отново не отговори. Огромният мъжага погледна към Клеймор, все едно той не беше там. Ламия му се усмихна самодоволно.

— Знаете ли, господин Клеймор, мисля, че досега не съм срещала толкова нагъл смъртен. Може би ви трябва малка демонстрация на силите ми!

— Не разбирате ли, госпожо Ламия? Нямам време за глупостите ви! Тръгвам си, а що се отнася до...

Не успя да довърши. Ламия се изправи и цялата ѝ фигура потръпна. Първи се промениха очите ѝ. Ирисите ѝ се разшириха и станаха тъмнозелени. Зениците ѝ се свиха до цепки като очите на влечуго. Тя протегна ръка и пръстите ѝ се съсухриха и втвърдиха, а ноктите ѝ се удължиха като на гущер.

— Мога да ви убия веднага, *господин Клеймор* — прошепна тя.

Или не, не прошепна. Това не бе шепот. А съскане.

Клеймор извади пистолета от самото си и го насочи към главата на Ламия. Не разбираше какво точно се случва — може би беше сложила халюциноген в кафето му. Не можеше обаче да допусне тази жена — това *създание* — да го победи. Ноктите ѝ може и да бяха илюзия, но тя се готвеше да го нападне.

— Смятате ли, че щях да бъда толкова сигурен в себе си, ако не бях готов да се защита? — попита той.

Тя изръмжа и пристъпи към него, вдигнала нокти. Клеймор не бе стрелял никога досега, но инстинктите му взеха връх и той натисна спусъка. Ламия залитна със съск.

— Животът е нещо крехко — каза той. — Може би е трябвало да прочетете книгите ми. В момента просто се защитавам!

Тя отново нападна и Клеймор стреля два пъти в главата ѝ. Жената падна на пода. Очакваше да има повече кръв, но това вече нямаше значение.

— Бърли, ти видя това, нали? — попита той. — Нямах избор!

Той се обърна към Блек, който продължаваше да търка чашките за кафе. Клеймор се намръщи. Как бе възможно Бърли да не бе чул изстрелите? *Как?*

И тогава стана още нещо, което бе невъзможно. Трупът под него се раздвижи.

— Надявам се вече да разбирате какво става, господин Клеймор — Ламия се изправи и го погледна с едничкото си оцеляло змийско око. Лявата половина на главата ѝ бе пръсната, но там, където трябваше да има кръв и кости, имаше само тънък слой черен пясък.

Изглеждаше все едно Клеймор е разрушил част от пясъчен замък... и че тази част бавно се възстановява.

— Нападайки ме с жалкото си оръжие на смъртен — изсъска тя, — обявихте война на всички деца на Хеката! А аз приемам тези неща доста сериозно!

Това... това не беше сън, не бе плод на опиат. Това бе невъзможно. Как можеше тя да е още жива? Как можеше да се случва всичко това? „Съсредоточи се“, наложи си Клеймор. Очевидно е истина, тъй като току-що се бе случило.

Разсъждавайки логично, Клеймор постъпи така, както диктуваше логиката. Побягна, стиснал пистолета си.

* * *

За последно му бяха поставили скоба преди години, когато бе паркирал една наета кола неправилно в Манхатън. Сега обаче, в тази ужасна утрин, колата му бе закопчана. Не можеше да избяга с нея.

А Ламия приближаваше. Тя бе излязла от кафенето, а лявото ѝ око бавно се регенерираше, за да го изгледа ядно.

Една кола мина наблизо и Клеймор опита да привлече вниманието на шофьора ѝ, но той, подобно на Блек, не му обърна внимание.

— Не разбираш ли? — изсъска Ламия. — Смъртните ти събратья не те виждат! Ти си в моя свят!

Клеймор не възрази. Прие обяснението ѝ. Тя се заклатушка към него, без да бърза. Вече не приличаше толкова на змия, колкото на котка, която си играе с пляката.

Нямаше начин да я пребори. Имаше още пет изстрела, а щом два в главата не я бяха спрели, се съмняваше, че нещо по-слабо от ръчна граната ще успее.

Имаше само едно предимство. Самият той не бе атлет, но Ламия изглеждаше така, сякаш би се задъхала, ако мине пътя от дивана до хладилника си. Можеше да я надбяга, без значение какъв точно вид чудовище бе тя.

Вече бе на около три метра от него. Клеймор ѝ се усмихна самодоволно, след което се обърна и се затича към Мейн Стрийт. В центъра на града имаше дузина магазини, а улицата бе прекалено открита. Вероятно щеше да му се наложи да завие по Второ Авеню, за да се скрие от нея в някоя от страничните улички. След това щеше да се върне вкъщи, да включи алармите си и да се свърже с полицията. Веднъж прибереше ли се у дома, щеше да...

— *Инкантаре: Гелу Семита!* — изкрещя Ламия зад него.

Това бе латински... заклинание на латински. Редеше някакво заклинание. Нямаше време дори да си го преведе, преди температурата на въздуха около него да спадне поне с трийсет градуса. И макар в небето да нямаше и облак, започна да вали град.

Той се обърна, но Ламия вече я нямаше.

— Заклинание: Пътят на мраза — преведе си той, а гласът му излезе на пара. — Тя използва магия. Колко нелепо!

Тогава гласът ѝ долетя зад него.

— Вие наистина сте интелигентен човек, господин Клеймор. Сега разбирам какво намира брат ми у вас.

Той се обърна по посока на гласа ѝ, но тя отново не беше там. Продължаваше да си играе с него. Хубаво.

Може и да не беше човек, но той щеше да се справи с нея като с всеки друг враг. Щеше да научи повече за нея, да разбере слабостите ѝ. И след това щеше да се измъкне.

Клеймор протегна ръка към градушката.

— Допреди десет минути може и да не смятах това за възможно, но сега разбирам едно нещо. Ако това е всичко, на което си способна, нищо чудно, че чудовищата се срещат толкова рядко. — Той се ухили. — Вероятно сме ви избили!

Тя изсъска яростно. Градушката заваля по-силно и във въздуха се вдигна ледена мъгла. Той извади пистолета си, готов за стрелба, ако тя

го нападне.

Макар да не се интересувахе от фантастичното, беше изследвал древните вярвания. Заклинанията всъщност бяха проста идея — ако кажеш нещо с достатъчно сила зад него, то се сбъдва. Това заклинание бе някаква пространствена магия. Иначе нямаше да използва думата *семита*. Тя си бе изградила път, по който да мине, а ледът бе методът на пътуването ѝ. Той я скриваше и пречеше на Клеймор да разбере откъде ще дойде следващата ѝ атака.

Това трябваше да го изнерви, но той си наложи да се съсредоточи. Земята около него се покри с лед. Мъжът остана спокоен и се заслуша. Знаеше, че тя ще използва възможността, за да го удари. Може и да си играеше с него, но Клеймор нямаше намерение да загине от ръката на идиотка като нея, още повече, когато тя реагираше предвидимо на закачките му.

Клеймор чу звука от високите токчета, стъпващи върху леда, завъртя се незабавно и отскочи настрани, докато ноктите ѝ профучаха на мястото, на което той се намираше допреди малко. Преди да възстанови баланса си, той стреля.

Лявото ѝ коляно експлодира в облак черен пясък и градушката спря. Ламия залитна, макар че ако се съдеше по изражението на лицето ѝ, раната дори не я бе засегнала. Долната половина от крака ѝ се разпадна, но вече се възстановяваше.

Този път той не очакваше да я убие. Вместо това внимателно наблюдаваше и засичаше регенерацията ѝ. С един куршум си бе купил половин минута време.

— Ти все още не разбираш нищо, смъртни — каза тя. — Тези оръжия не могат да ме убият! Могат само да ме забавят!

Клеймор я погледна и се изсмя.

— Ако смяташ, че искам да те убия, значи наистина си много глупава. Вече знам, че си безсмъртна, затова не бих и опитвал. Не, не се опитвам да те убия. Но разбрах нещо друго от времето, което прекарахме заедно. — Той насочи пистолета си към нея. — Ти не искаш да ме убиеш, поне не веднага. Иначе нямаше да си играеш с ледените кубчета. Искаш да ме уплашиш, за да те отведа до момчето. То е заплаха за теб, нали така? Затова трябва просто да го намеря и той ще ти види сметката. А аз знам точно къде се намира!

Тя изсъска, когато кракът ѝ се възстанови, но той простреля другия.

— Да имам достатъчно куршуми и щях да остана тук целия ден — подигра ѝ се Клеймор. — Ти си напълно безпомощна! Може би трябва да взема една прахосмукачка и да приключа с теб веднъж и завинаги!

Надяваше се изчадието да разбере, че зависи от милостта му, но по някаква причина тя остана усмихната.

Градушката бе спряла напълно. Това, което бе останало на земята, вече беше изчезнало, затова той разбра, че магията ѝ бе приключила. Защо тогава все още се усмихваше?

— Ама ти наистина си най-наглият смъртен, който някога съм виждала! Хубаво! Щом не искаш да ме заведеш при момчето, ще те унищожа с удоволствие!

Тя се изплези със змийския си език.

— *Инкантаре: Темплум Инцедере!*

— Храмът на огъня — преведе си Клеймор.

Това вероятно бе нападателна магия. Щяха да го нападнат с огън. Той стреля във възстановения ѝ крак и побягна.

Заклинанието очевидно не подейства от самото начало, но той нямаше намерение да изчака, за да види какво прави. Не, щеше да се възползва от това, че никой друг смъртен не го вижда.

Върна се в „Кафето на Блек“ и бутна вратата. Блек очевидно изпитваше огромно удоволствие от търкането на чаши, тъй като продължаваше да го прави. На Клеймор не му пукаше. Той се протегна до джоба на Блек и извади ключа за камиона му. Блек дори не забеляза.

Клеймор реши, че се е измъкнал, когато чу хрипкавия глас на Ламия.

— Ама ти наистина ме мислиш за пълна глупачка, нали?

Беше се появила точно зад него... Как бе успяла? Той бе изчислил, че е спечелил една-две минути, през които тя ще се регенерира. Нямаше начин да го е последвала толкова бързо.

Нямаше време да реагира. Веднага щом се обърна, тя склучи гущеровите си нокти около врата му и пистолетът падна на пода.

— Аз съм на този свят от хиляди години — изсъска тя, втренчила зелените си очи в него — ти си един сляп, глупав смъртен! Някога бях като теб, много отдавна. Мислех се за по-велика от боговете. Бях

дъщерята на Хеката, богинята на магията. Самият Зевс се влюби в мен, а аз се мислех за равна нему! И знаеш ли какво направиха боговете с мен? — Ръката ѝ го стисна по-силно за гърлото и Клеймор отвори уста като риба на сухо. — *Хера изкла децата ми пред мен! Тя... тази жена...*

По люспестото ѝ лице потече сълза, но Клеймор изобщо не се интересуваше от личната трагедия на съществото. Той удари с коляно по гърдите ѝ с всичка сила и с удоволствие чу трошенето на ребра.

Ламия залитна назад. Той се надяваше, че ребрата ѝ няма да се регенерират мигновено. Тя се сви надве, хриптейки, все едно ѝ е трудно да остане права.

— Вече призовах храма на огъня — каза тя. — Това заклинание ще унищожи убежището ти. Това е мястото, в което се чувстваш най-сигурен. Може би не мога да те накарам да изпиташ болката ми, но мога да ти отнема всичко свидно! С едно махване на ръката!

Внезапно температурата в кафенето се покачи. Стана като сауна, а горещината се покачваше.

Първо пламнаха масите. След това столовете. А после...

Клеймор се стрелна паникьосан към Блек, който продължаваше весело да търка чашите.

— *Инкантаре: Стулти Карцер!* — кресна Ламия.

Внезапно Клеймор усети краката си като олово. Опита се да помръдне, но не можа. Беше като залепен.

Пламъците обхванаха престилката на Блек. Скоро цялото му тяло гореше. А най-лошо бе, че той не забелязваше какво му се случва. Клеймор му извика, но бе безполезно. Можеше само да стои и да гледа как единственият му приятел в Кийсвил изгаря пред очите му.

— Това е силата на боговете! — изрева Ламия. — Могат да ти отнемат всичко свидно за един миг! Така ще постъпя и аз! — Тя се обърна към лаптопа. — Ще унищожа и това, последната ти работа!

Ламия посочи компютъра и пламъците плъзнаха по тезгяха. Пластмасата започна да се топи.

— Защо не опиташ да го спасиш, Клеймор? — злорадо попита тя. — Опитай да потушиш пламъците, може би още не е късно.

Тя махна с ръка и Клеймор внезапно почувства краката си.

— Хайде, човешко дете — изсъска тя. — Спаси това, което е най-ценно за теб! Ще се провалиш! Точно както и аз...

Ламия не успя да довърши, тъй като юмрукът на Клеймор удари лицето ѝ. Тя падна върху една маса. Клеймор се наведе над нея и я удари отново. Ръката му се покри с черен пясък.

— Как можеш просто да стоиш и да говориш глупости, след като си убила човек? — извика той.

Тя се протегна към него с ноктестите си лапи, но Клеймор отби удара и обърна масата върху нея. Ламия падна на пода.

— Ти го уби! — развика се той. — Бърли нямаше нищо общо с това, а ти го уби! Не ми пука какво чудовище си! Когато приключи с теб, ще ти се иска *Хера* да те е погубила!

— *Инкантаре: Су...* — отвори уста тя, но Клеймор я изрита в челюстта и долната половина на лицето ѝ стана на пясък.

Огънят се бе разпалил. Пушекът изгаряше дробовете на Клеймор, но на него не му пукаше. Той риташе и удряше Ламия, докато тя не стана на купчина пясък, а след това продължи да я рита.

Осъзнаваше обаче, че не може да продължава така. Не можеше да допусне гневът да го заслепи. Това бе желанието на Ламия. Тя щеше да е добре, независимо от всичко, което можеше да ѝ направи, докато той не беше неуязвим. Пушекът можеше да го задуши. Трябваше да се махне оттук. Иначе купчината пясък в краката му щеше да се смее последна.

Щеше да ѝ трябва поне минута, докато се регенерира, предположи той, достатъчно време, през което той да се махне.

Той погледна към пясъка, който се виеше в краката му, без да е сигурен, че тя може да го чуе.

— Следващия път, когато те срещна, ще знам как да те убия. Смъртта ти е неизбежна. Когато краката ти се появят отново, ти предлагам да бягаш!

Той взе пистолета от пода и стреля в купчината пясък — последен изстрел за Бърли Блек.

Но това не стигаше. Справедливостта трябваше да възтържествува и той знаеше кой е човекът, който може да му помогне за това.

* * *

Дали полицията нямаше да го обвини за пожара, щом разбереше, че е взел камиона на Блек? Дали нямаше да го обвинят и за убийството му?

По петите на Клеймор вървеше истинско чудовище, но той знаеше, че можеше да бъде обявен за престъпник. В друг случай би намерил подобен развой на събитията за забавен, но не и сега, не и след смъртта на Блек.

А и Блек със сигурност щеше да одобри това, че Клеймор е взел камиона му... Той даде газ. Караше толкова бързо, колкото може, без да катастрофира. Ламия имаше колекция заклинания на своя страна, а Клеймор разполагаше само с минута аванс.

Съотношението на силите не му харесваше, но мъжът бе свикнал с това. През целия си живот не бе имал никакви предимства, но бе успял да стане доктор на науките и успешен писател. Бе си създал име само благодарение на ума си. И сега, макар да бе подхвърлен в свят, в който боговете и чудовищата съществуваха, нямаше да загуби. Нямаше да бъде победен нито от Ламия, нито от Хеката, нито от когото и да било.

Той паркира на мястото си, влезе вътре и пусна алармата, след като залости вратата зад гърба си. Не смяташе да губи повече от минута в дома си, но алармата щеше да го предупреди, ако Ламия пристигнеше по-бързо от очакваното.

Опита се да събере мислите си. Момчето Алабастьър трябваше да знае за Ламия. В съня на Клеймор Алабастьър бе казал на жената в бяло, че го преследват. Тя го бе предупредила, че не може да се меси в конфликт между децата си. Което означаваше, че жената в бяло е Хеката, а Алабастьър и Ламия са нейни деца, вплетени в нещо като смъртоносна битка.

„Какво ще стане, ако някой намери начин да спре смъртта?“, бе попитало момчето след лекцията. Алабастьър трябваше да намери начин, по който да победи безсмъртната Ламия завинаги, иначе тя щеше да го убие. Затова се бе обърнал към експерта по въпросите на смъртта, д-р Хауърд Клеймор.

Той взе картичката от работното си бюро и набра номера по мобилния си телефон. Отговорът, който долетя от слушалката обаче, не звучеше като зов за помощ.

— Какво искате — попита момчето с леден глас. — Помня, че отказахте да отговорите на въпроса ми. Какво искате сега? Да ви кажа, че сънят от миналата нощ не е бил истински?

— Аз не съм глупак — отвърна Клеймор, докато изключваше алармата по пътя за навън. — Сега вече знам, че е истина. Знам, че сестра ти се опитва да ме убие. Бях нападат на търговската улица, най-вероятно понеже ме помоли за помощ.

Момчето, изглежда, бе прекалено смаяно, за да отговори. Най-накрая, докато Клеймор се качваше обратно на камиона на Блек, Алабастрър попита:

— Щом те е нападнала, как така си още жив?

— Както казах, не съм идиот — отговори Клеймор. — В резултат на това, че ме забърка в тази история обаче, приятелят ми е мъртъв.

Той разказа накратко какво се е случило в „Кафето на Блек“.

Отново настъпи тишина.

— Е? — Клеймор запали двигателя.

— Трябва да прекъснем разговора — каза Алабастрър. — Чудовищата могат да проследяват телефонните обаждания. Ела в моето скривалище и ще ти обясня какво трябва да направиш. И побързай!

Клеймор захвърли телефона на седалката до себе си и натисна газта.

* * *

Улицата, на която живееше Алабастрър, бе задънена и свършваше с варовиковите скали, които се спускаха към река Хъдсън. Това означаваше, че няма как да бъдат нападнати в гръб, но и още, че не могат да избягат.

Клеймор предположи, че Алабастрър неслучайно е избрал това място. Тук можеше лесно да се защитава, макар да нямаше изход от него. Беше перфектно подбрано за последна битка.

Всъщност номер 273 бе на самия край на задънената улица. Къщата не бе нещо особено. Тревата имаше нужда от окосяване, а стените — от боядисване. Бе добра за едно средностатистическо семейство, но далеч от най-доброто.

Клеймор отиде до вратата и почука. Не след дълго вратата се отвори. Посрещна го мъжът, който бе придружавал Алабастрър на лекцията. Празните му очи огледаха Клеймор, след което той се усмихна.

— Добър ден, приятелю! Заповядай в нашия дом. Приготвил съм чай.

Клеймор се намръщи.

— Пет пари не давам за чая ви, ако трябва да съм честен. Просто искам да видя сина ви.

Без да спира да се усмихва, мъжът покани Клеймор в дома си.

За разлика от семплия изглед отвън, стаята вътре беше луксозна. Всичко бе изчистено и полирано. Изглеждаше така, сякаш мебелировката е била купена току-що. В камината грееше огън, а на масичката за кафе имаше чай.

Клеймор го игнорира и седна на дивана.

— Господин Торингтън, предполагам. Разбирате ли в каква ситуация ме поставихте? Дойдох тук, за да си изясня някои неща.

— Чаят ви ще изстине — отвърна все още усмихнатият мъж. — Изпийте го!

Клеймор го погледна право в очите. Това ли бе тайното му оръжие.

— Извинявайте, вие да не сте глупак?

Мъжът не успя да отговори, тъй като вратата към хола се отвори и вътре влезе момчето. Изглеждаше по същия начин, както и предишната вечер — луничаво, с кафява коса, но облеклото му бе, меко казано, странно. Над тъмносивата риза с дълги ръкави носеше бронирана жилетка. Панталоните му също бяха сиви, но най-странни от всичко бяха символите по тях.

На случайни места по ризата и панталоните му имаше безсмислени знаци. Изглеждаха като поставени от полудяло петгодишно дете, сдобило се със зелен флумастер.

— Д-р Клеймор — каза момчето, — не си губете времето да разговаряте с моя спътник. Той не може да ви каже нищо интересно.

Цялото напрежение сякаш беше напуснало момчето. Алабастрър изглеждаше изпълнен с мрачна решителност, както когато се бе опитал да подлъже Клеймор по време на лекцията му.

Клеймор погледна първо мъжа, а после и Алабастрър.

— Защо не? Това не е ли баща ти?

— Не — засмя се Алабастър, след което седна на дивана. — Той е мъглороден. Създадох го, за да ми служи за настойник.

Очите на Клеймор се разшириха. Той погледна към мъжа, който явно не слушаше техния разговор.

— Създал си го? С магия?

Алабастър кимна и извади от джоба си една празна карта. Постави я на масата и потупа два пъти по нея. Мъглороденият се стопи пред очите на Клеймор, сякаш бе всмукан в картата. Щом изчезна, Алабастър я вдигна, и Клеймор видя, че върху нея е нарисован зеленият силует на мъж.

— Така е по-добре — усмихна се леко Алабастър. — От време на време става дразнещ. Осъзнавам, че всичко това идва малко в повече на един смъртен.

— Ще се оправя — отговори Клеймор. — Всъщност повече се вълнувам от Ламия. Бих искал да науча нещо повече за нея, и по-специално — как да я убия.

— Вече ви казах, че не знам — въздъхна Алабастър. — Затова потърсих помощта ви. Помните ли какво ви попитах на паркинга?

— Какво ще стане, ако някой намери начин да спре смъртта? — повтори Клеймор. — Защо те вълнува това? Да не би да е заради регенерацията на Ламия?

— Не, всички чудовища са така. Има само два начина, по които можеш да убиеш чудовище. Единият е с вид божествен метал. Другият е с магия, която да им попречи да се възстановят в нашия свят. Но за мен не е проблем да я убия. Вече съм го правил. Проблемът е, че тя не умира.

— Как така не умира? — повдигна вежда Клеймор.

— Ами така — отговори Алабастър. — Ако я убия, тя не остава мъртва, каквото и да опитам. Когато едно чудовище загине, духът му се връща в Тартара и минават години, понякога векове, преди то да може да се регенерира. Ламия обаче се връща незабавно. Затова дойдох при вас. Знам, че сте изследвал духовните аспекти на смъртта може би повече от всеки друг на този свят. Надявах се да откриете начин, по който да я задържим мъртва.

Клеймор се замисли за миг, но след това поклати глава.

— Повече от всичко искам да я унищожа, но това, което искаш, е отвъд възможностите ми. Трябва да разбере твоя свят по-добре, как действат боговете и чудовищата в него, какви са правилата на твоята магия. Трябва ми информация.

Алабастър се намръщи и отпи от чая си.

— Ще ви кажа каквото знам, но надали имаме много време за разговори. Ламия става все по-добра в това да вижда през заклинанията ми за прикритие.

— В моя сън Хеката каза, че си бил във войската на Кронос. — Клеймор се облегна назад. — Все трябва да има и други войници от нея. Защо не ги помолиш за помощ?

— Повечето от тях са мъртви — поклати глава Алабастър. — Миналото лято имаше война между боговете и титаните. Повечето герои, полубогове като мен, бяха на страната на боговете на Олимп. Но аз бях на страната на Кронос.

Момчето си пое дълбоко въздух, преди да продължи.

— Основните ни сили бяха на борда на „Принцеса Андромеда“, кораб, унищожен от враговете ни. Ние трябваше да завладеем Манхатън, където е базата на боговете. Бях на борда на кораба, когато враговете ни го взривиха. Оцелях само защото произнесох заклинание, което ме защити. След това войната ни тръгна на зло. Аз бях на бойното поле, но повечето ни съюзници избягаха. Самият Кронос се изкачи до Олимп само за да бъде убит от син на Посейдон. След смъртта на Кронос, боговете премазаха съпротивата ни. Това бе просто едно клане. Доколкото си спомням, според майка ми лагерът на нечистокръвните и съюзниците им дали общо шестнайсет жертви. От нашите загинаха стотици.

Клеймор погледна Алабастър. Докторът не се определяше като чувствителен човек, но изпита съжаление към това момче, което бе преживяло толкова много на такава крехка възраст.

— Щом силите ви са били напълно унищожени, как успя да оцелееш?

— Не избиха всички ни — каза Алабастър. — Повечето от оцелелите герои избягаха или бяха пленени. Бяха толкова деморализирани, че се присъединиха към враговете. Имаше и някаква амнистия, договорена от момчето, убило Кронос. Въпросното хлапе

убедило боговете на Олимп да приемат низшите богове, присъединили се към титаните.

— Като майка ти Хеката — каза Клеймор.

— Да — с горчивина отвърна Алабастър. — От лагера на нечистокръвните взеха решение да приемат децата и на низшите богове. Щяха да ни построят хижи в лагера и да се престорят, че не са ни клали, задето не сме били съгласни с тях. Повечето от низшите богове приеха сделката веднага след като предложението от Олимп дойде, но майка ми отказа. Как да ти обясня... аз не бях единственото дете на Хеката в редиците на Кронос. Хеката има малко деца, но от тях аз бях най-силният. Моите братя и сестри ме последваха. Убедих повечето от тях да се бият... но оцелях само аз. Хеката изгуби повече деца в тази битка от всеки друг бог.

— И затова е отказала сделката им? — предположи Клеймор.

— Да — Алабастър отпи от чая си, — поне в началото. Аз настоявах да продължим битката. Но боговете решиха, че не искат една разбунтувала се богиня да им разваля вкуса от победата, затова сключиха специална сделка с нея. Щяха да ме прогонят завинаги от лагера си, задето съм проявил характер, но бяха готови да пощадят живота ми, ако Хеката се присъедини отново към тях. По този начин ѝ подсказаха, че ако не го направи, ще ме убият.

— Значи тези богове — намръщи се Клеймор, — при все че са велики и всемогъщи, прибегват до изнудване.

Алабастър загледа мрачно в огъня, пукащ в камината.

— По-добре е да не си ги представяш като богове. Мисли за тях като за небесна мафия. Те принудиха мама да приеме сделката им, а в същото време ме прогониха от лагера, за да са сигурни, че няма да заразя другите герои с вижданията си. — Алабастър допи чая си. — Аз обаче никога няма да се поклоня на боговете на Олимп. Не и след зверствата, които извършиха. Техните последователи са слепи. Никога не съм стъпвал в лагера им и ако го направя, ще е само за да дам на онзи син на Посейдон това, което заслужава.

— Значи не очакваш помощ от никъде — каза Клеймор. — Защо обаче това чудовище, Ламия, е подире ти?

— Ще ми се да знаех — Алабастър остави чашата на масата. — Веднага щом бях прогонен, чудовищата ме нападнаха. Бих се с много от тях. Те надушват героите инстинктивно, а аз бях сам, примамлива цел.

Ламия обаче е нещо друго. Тя е дете на Хеката от стари времена и сякаш иска лично да ми отмъсти за нещо. Колкото и пъти да я убия, тя оживява. Принуждава ме да скитам от град на град, изтощава мен и заклинанията ми. Сега дори не мога да заспя, без тя да се опита да пречупи защитите ми.

Клеймор се загледа в момчето по-внимателно и забеляза тъмните кръгове под очите му. Вероятно не бе спало от дни насам.

— Откога си сам? — попита Клеймор. — Кога те прогониха?

Алабастр сви рамене, сякаш вече е забравил.

— Преди седем-осем месеца, но ми се струва по-отдавна. Времето тече по различен начин за нас, полубоговете. Ние не водим лекия живот на смъртните. Повечето герои не доживяват и двайсет.

Клеймор не отговори. Дори за него всичко това бе трудно за възприемане. Това дете бе истински полубог, син на човек и на богинята Хеката. Нямаше идея как това е възможно, но очевидно беше, тъй като момчето бе до него и определено не бе обикновен смъртен. Клеймор се замисли дали Алабастр умее да се регенерира както Ламия. Съмняваше се. Макар да ѝ бе брат, Алабастр винаги я наричаше чудовище. Това не беше дума, с която ще наречеш някой от собствения си вид.

Момчето бе останало съвсем само. Боговете го бяха прогонили. Чудовищата искаха да го убият, включително собствената му сестра. Единственият му спътник бе мъглороденият, който изскачаше от малка карта, на която бе скициран. И въпреки това момчето бе оцеляло. Клеймор не можеше да не му се възхити.

Алабастр понечи да си налее още една чаша чай, след което замръзна. Един от символите на десния му ръкав засия в светлозелено.

— Ламия е тук — промърмори той. — Имам достатъчно сила да я задържа за известно време, но...

Чу се звук като от чупене на електрическа крушка и символът на ръкава му се строши като стъкло, разпадайки се на зелени искрици.

— Това е невъзможно! — изтърва чашата си Алабастр. — Тя не може да разруши защитата ми, освен ако... — Погледът му се спря на Клеймор. — Богове. Клеймор, тя те използва!

— Използва ме? — напрегна се Клеймор. — Какво говориш?

Преди Алабастр да може да отговори, още един символ на ризата му експлодира.

— Ставай! Трябва да се махаме веднага! Тя току-що разруши и втората ми защитна бариера.

— Чакай! — скочи на крака Клеймор. — Кажи ми как така ме използва?

— Не си й избягал, тя те е пуснала — погледна го Алабастър. — Заклинанието, което разрушава магическите ми печати, е в теб. Богове, как можах да съм толкова глупав!

Клеймор стисна юмруци. Бяха го изиграли. Зает в това да изучава правилата на този нов свят и да мисли стратегия, той не бе допуснал, че Ламия може да има свой собствен план. Сега грешките му я бяха довели до жертвата й.

Алабастър докосна Клеймор по гърдите.

— *Инкантаре: Ауфери Сарцина!*

Долетя още една експлозия. Този път зелените искрици хвъркнаха от ризата на Клеймор и той залитна назад.

— Какво...

— Махнах заклинанието на Ламия — обясни Алабастър. — А сега...

Алабастър потупа още няколко руни по ризата и те всичките се разпаднаха. Сякаш в отговор, символите по панталоните му блеснаха в светлозелено.

— Подсилих вътрешните стени, но това няма да я спре за дълго. Знам, че имаш още въпроси, но засега мълчи. Няма да допусна да те убият. Само ме следвай!

* * *

През този ден д-р Клеймор бе изпитал объркване, страх, тревога и невероятен гняв. Сега обаче той почувства емоция, която не бе усещал от години. Великият, хладнокръвен учен бе изпаднал в паника.

Всичко е било един капан. Ламия бе загубила нарочно битката си с него. Това беше трик, чрез който да проникне през защитите на Алабастър. Вината за всичко беше негова.

Алабастър изтича навън и Клеймор го последва, като не спираше да ругае. Той знаеше доста ругатни.

Преди не го беше видял, но сега забеляза, че цялата къща е покрита от блестящ зелен купол. Сиянието му обаче отслабваше, подобно на руните върху крака на Алабастър. И макар допреди малко времето да беше слънчево, сега над тях бяха надвиснали буреносни облаци, от които се спускаха светкавици, удрящи вълшебната бариера.

Ламия беше навън и този път нямаше да си играе с тях. Бе дошла, за да ги убие.

Клеймор отново изруга. Алабастър спря, когато излезе на улицата и погледна към небето.

— Не можем да избягаме. Тя ни е заключила с тази магическа буря. Не мога да я махна, докато бариерата е вдигната. Не можем и да избягаме. Ще трябва да се бием.

Клеймор го погледна смаян.

— Камиянът на Блек е ей там. Мога да го взема и после...

— И после какво? — Алабастър погледна Клеймор и го накара да замръзне. — Няма значение колко бързо караме. Само ще й дадем по-голяма мишена, в която да се цели. Освен това тя очаква, че ти като смъртен ще постъпиш точно така. Просто не ми се бъркай. Опитвам се да спася живота ти!

Клеймор го погледна и кръвта му кипна. Беше дошъл тук, за да помогне на момчето, не да стои безполезен като куфар. Отвори уста да възрази и тогава бляскавите руни по крака на Алабастър избухнаха в пламъци. Момчето направи гримаса от болката и падна на колене. Зеленият купол над тях се разби със звука на милион счупени прозорци.

— Братко! — изрева Ламия и заглуши гръмотевиците. — Идвам за теб!

Навсякъде около тях започнаха да ваят светкавици. Електрическите стълбове паднаха, дърветата лумнаха в пламъци.

Но останалата част от света не забеляза нищо. В една недалечна къща, един човек поливаше ливадата си. Отсреща на улицата една жена се качи в джипа си, говорейки по телефона, без да забелязва, че яворът в двора ѝ гори. Подобни огньове бяха отнели живота на Бърли. Очевидно за героите и чудовищата жертвите от света на смъртните бяха нещо нормално.

Алабастър се изправи с мъка и извади карта от джоба си. На нея вместо човек бе нарисувана скица на меч. Когато Алабастър потупа рисунката, тя започна да сияе и скицата престана да бъде просто скица.

От картата се появи меч от чисто злато, който попадна в ръката на Алабастър. Острието му бе обсипано със зелени руни, подобни на тези по дрехите на момчето. И въпреки че оръжието вероятно тежеше поне петдесет килограма, Алабастър с лекота го вдигна с една ръка.

— Застани зад мен и не мърдай — каза той и стъпи здраво на земята. Може би за пръв път в живота си, Клеймор не възрази.

— Ламия! — извика Алабастър към небето. — Кралице на Либийската империя, дъще на Хеката! Ти си моята цел и мишена на меча ми! *Инкантаре: Персекуор Вестигиум!*

Символите по меча на Алабастър блеснаха още по-ярко, заедно с всички останали руни по дрехите му. Около него се издигна вихър от заклинания, силата започна да струи от цялото му тяло. Той се обърна към Клеймор, който направи крачка назад. И двете очи на Алабастър бяха позеленели като на Ламия.

— Ще се оправим, д-р Клеймор — усмихна се момчето. — Героите никога не губят, нали?

Клеймор се сети, че в гръцките митове героите винаги умират. Но преди да може да каже каквото и да е било, екна гръм и изчадието Ламия се появи на края на двора.

Алабастър я нападна.

* * *

Докато надигаше меча си, Алабастър усети нещо, което не бе чувствал от битката при Манхатън насам — желанието да жертва живота си в името на някаква кауза. Той бе въвлъкъл Клеймор в това. Нямаше да допусне още един смъртен да загине от ръцете на това чудовище.

Улучи я още с първия си удар. Дясната ръка на Ламия се разпадна на прах. Обикновено чудовище би умряло от такъв удар, нанесен с оръжие от имперско злато. Ламия обаче го посрещна с грозен кикот.

— Братко, защо упорстваш? Дойдох тук само за да си побъбрим...

— *Лъжи!* — излая Алабастър и отразя лявата ѝ ръка. — Ти си позор за името на мама! Защо просто не пукнеш?

Ламия се усмихна с крокодилските си зъби.

— Не умирам, понеже господарката ме пази.

— Господарката? — намръщи се Алабастър. Имаше чувството, че сестра му не говори за Хеката.

— О, да — Ламия избегна следващия му удар, а ръцете ѝ вече се регенерираха. — Кронос се провали, но сега господарката ми се надига. Тя е много по-силна от всеки друг титан или бог. Ще унищожи Олимп и ще изведе децата на Хеката до нов златен век. За жалост господарката ми ти няма доверие. Тя иска да умреш, за да е сигурна, че няма да ѝ пречиш в бъдеще.

— Върви в Тартара заедно с господарката си! — извика Алабастър, разполовявайки главата на Ламия. — Да не би вече да си се съюзила с боговете? Хера ли те изпрати да ме убиеш?

Двете половини от устата на Ламия завиха:

— Не споменавай това име в мое присъствие! Тази вещица унищожи семейството ми! Не разбираш ли, братчето ми? Не си ли чел старите митове за мен?

— Не си губя времето — изсъска Алабастър — в четене на истории за безполезни чудовища като теб!

— *Чудовище!* — ревна тя, когато лицето ѝ се събра. — Хера е чудовището! Тя отнема живота на всички жени, в които съпругът ѝ се влюби! Тя преследва децата им от завист и ревност! Тя изби рожбите ми! *Дечицата ми!*

Лявата ръка на Ламия се възстанови и тя я вдигна пред себе си. Цялата трепереше от ярост.

— Още виждам безжизнените им телца пред мен... Алтея искаше да стане художник. Помня дните, в които учеше при най-добрите скулптори на царството... Беше дете гений. Уменията ѝ съперничеха на тези на самата Атина. Деметрий бе на девет. Пет дни го деляха от рождения му ден. Той бе едно прекрасно силно дете. Искаше да накара майка си да се гордее с него. Беше готов на всичко, за да стане един ден цар на цяла Либия. И двамата работеха съвестно. И двамата имаха блестящо бъдеще пред себе си. И какво направи Хера? Уби ги жестоко само защото бях приела ухажванията на Зевс! Тя е тази, която заслужава да гние в Тартара!

Алабастър замахна отново. Този път Ламия стори невъзможното и спря удара му, като сграбчи имперското злато с ноктестата си лапа. Алабастър се опита да измъкне мечата си, но Ламия не го пусна. Лицето ѝ доближи неговото.

— Знаеш ли какво стана след това, братко? — прошепна тя. Дъхът ѝ ухаеше на току-що пролята кръв. — С живота ми на царица бе свършено, но отмъщението ми едва сега започваше. С магията на майка си заплетох едно много специално заклинание. То позволява на чудовищата по света да надушват смрадта на полубоговете. — Тя се ухили. — Може би, след като няколко хиляди от вас погинат, Хера, богинята на семейството, ще разбере болката, която чувствам!

Алабастър затаи дъх.

— Какво каза?

— Чу ме *отлично*! Аз превърнах живота на героите в ад! Аз дадох на чудовищата уменията да ги надушват! Аз съм Ламия, убийцата на покварените! Веднъж щом пукнеш, останалите ни роднини ще ме последват като тяхна царица или ще загинат като теб! А господарката ми, самата майка Земя, ще възроди собствените ми дечица! — Ламия се изкикоти доволно. — Те ще живеят отново! Единственото, което трябва да направя, е да те унищожа!

Алабастър успя да измъкне меча си от хватката ѝ, но Ламия бе прекалено близо. Тя замахна с ноктите си, за да изтръгне сърцето му. В този момент се чу оглушителен изстрел и Ламия залитна назад, с рана от куршум в люспестите си гърди. Алабастър замахна с меча си и я посече през кръста. Чудовището се разпадна на купчина черен пясък.

Алабастър погледна към Клеймор, който стоеше на около три метра от него, извадил пушката си.

— Какво правиш тук? Можеше да те убие!

— Видях, че не се справяш много по-добре от мен — усмихна се Клеймор, — и затова реших да помогна. Пък и все трябваше да употребя този последен куршум.

— Богове! — зяпна го Алабастър. — Ама ти наистина си много нагъл.

— Чух го вече няколко пъти днес. Ще го приема като комплимент. — Клеймор погледна надолу към тялото на Ламия, което вече се възстановяваше. — Една гъба щеше да ни свърши добра работа. Тя ще се върне след минутка.

Алабастър се опита да помисли, но беше изтощен. Повечето от заклинанията му вече не действаха. Защитите му бяха паднали.

— Трябва да се махаме.

— Бягството не ти е помогнало досега — поклати глава Клеймор.
— Трябва да се спазарим с нея. Каза, че животът ѝ е поддържан от господарката...

— Майката Земя — довърши Алабастър, — Гея. В древни времена тя се опитала да победи боговете. Но с какво ни помага това сега?

Клеймор взе шепа черен пясък и го загледа как се гърчи в опит да се регенерира.

— Земя... — замисли се той. — Щом изпращането на Ламия в Тартара не действа и тя се съживява, няма ли начин да я затворим на *тази* земя?

Алабастър се намръщи и тогава електрическата крушка светна в съзнанието му. Той бе очаквал този човек, този гений, да има по-сложен отговор. Алабастър очакваше, че ако каже на Клеймор за подземния свят и за смъртта на чудовищата, най-големият ум на века ще намери начин как да убие Ламия завинаги.

Но отговорът бе много по-прост от това. Без да иска, Клеймор бе разрешил проблема. Не можеха да *убият* Ламия завинаги. Богинята на земята щеше да я върне в света на живите. Но какво щеше да стане, ако не я пратеха в Тартара? Ако затворът ѝ бе на *тази* земя!

— Трябва да се върнем вкъщи — каза Алабастър и погледна доктора в очите. — Мисля, че знам как да я спра.

— Сигурен ли си? — попита Клеймор. — Как?

— Нямам време за обяснения! — поклати глава Алабастър. — Само намери книгата на нощното ми шкафче! Ако тя я докопа, няма да можем да я спрем. Тръгвай!

Клеймор кимна и се затича към входната врата.

Алабастър е имал силата да я надвие, но просто не го е знаел. Сега имаше отговора. И нямаше чудовище, което да го спре.

* * *

Бягството измори Клеймор. Младият му приятел Алабастър изглеждаше, все едно може да тича още километри наред при все огромния меч, който носеше. Освен това той вече седмици наред бе устоявал на атаките на Ламия.

Клеймор не беше такъв. След само няколко часа конфликт с чудовището, той имаше чувството, че ще припадне. Полубоговете явно бяха замесени от по-яка мая.

Алабастър нахлу в хола и погледна назад към Клеймор, ухилен до ушите.

— Било е тук през цялото време! — извика той и махна на доктора да побърза. — Богове, ще ми се да го бях узнал по-рано!

Навън изтътна гръм и Клеймор се намръщи.

— Нека да празнуваме, след като спечелим. И да се надяваме, че вълшебният ти куршум ще проработи.

— Сигурен съм! — кимна Алабастър. — Всеки си има слабо място. Капаците на танковете, петата на Ахил... сега открихме слабото място на Ламия.

Клеймор почти се усмихна на радостта, изписана върху лицето на Алабастър. Така трябваше да изглежда той — като щастливо момче, а не като нечистокръвен герой, който очаква да загине до двайсетия си рожден ден. Като нормално шестнайсетгодишно хлапе, пред което е животът...

Може би след смъртта на Ламия Алабастър щеше да стане такова дете. Може би, ако боговете го допуснеха...

Но какво щеше да прави *Клеймор*? Целият му живот бе посветен на въпроса за смъртта, но през последния ден той бе разбрал, че всичко, в което е вярвал, е било лъжа. Или по-точно, че твърденията, които е определял за лъжливи, всъщност са истина. Какво можеше да направи Клеймор сега? Как можеше един човек на средна възраст, който няма никакви способности, да въздейства на света на боговете и чудовищата по какъвто и да е било начин?

Старият му живот сега изглеждаше безсмислен със своите срокове и премиери, с автографите и феновете. Този живот бе изчезнал в пламъците, в които бяха изгорели старият му лаптоп и „Кафето на Блек“. Дали в този нов свят щеше да има място за смъртен като него?

Алабастър го поведе по стълбите нагоре и двамата стигнаха до една малка спалня. Стените ѝ бяха покрити със същите зеленикави руни, които можеха да се открият по дрехите на момчето. Всички те грейнаха, когато той влезе вътре и взе тетрадката от нощното си шкафче.

— Това е простичко заклинание — обясни Алабастър. — Сигурен съм, че ще проработи. Трябва да проработи!

Момчето се обърна към Клеймор, който го чакаше на вратата. Усмивката на Алабастър изчезна и на лицето му се изписа пълен ужас. След секунда Клеймор осъзна защо. Студени нокти опряха в тила му, а гласът на Ламия проглуши ухото му.

— Ако кажеш дори думичка от това заклинание, ще те убия — заплаши Ламия. — Хвърли тетрадката и ще пощадя живота му! Може би.

Клеймор погледна момчето в очакване то въпреки всичко да каже заклинанието. Вместо това обаче Алабастър постъпи като пълен идиот и пусна тетрадката.

— Какво правиш? — изръмжа Клеймор. — Произнеси заклинанието!

Но Алабастър бе замръзнал, все едно хиляда души са се втренчили в него.

— Аз... не мога... тя...

— Не мисли за мен! — извика Клеймор, а Ламия натисна по-силно с ноктите си.

След което прошепна в ухото му:

— *Инкантаре: Темплум Инцедере.*

Тетрадката в краката на Алабастър пламна.

— Какво направи бе, идиот! — развика се Клеймор на момчето. — Не може да си толкова глупав! Ако не произнесеш заклинанието, ще загинеш!

По бузата на Алабастър потече една сълза.

— Нима не разбираш? Не искам повече никой друг да умира заради мен. Всичките ми братя и сестри загинаха, защото аз ги поведох на смърт!

Клеймор изсумтя. Нима това момче не виждаше, че тетрадката изгаря?!

Ламия се изсмя, когато кориците ѝ станаха на пепел. Страниците нямаше да изтратят още дълго. Нямаше време да убеждава това глупаче да действа. Клеймор трябваше да вземе нещата в свои ръце.

— Алабастър... какво става, след като умрем?

— Не говори така! — проплака Алабастър. — Ти ще оцелееш!

Но Клеймор само поклати глава. Само той пречеше на Алабастър да прочете заклинанието от тетрадката си, затова бе ясно какво трябва да направи. Трябваше да унищожи това, което пречеше на момчето.

Да отмъсти за Бърли. Да спаси това дете от боговете. Знаеше какво трябва да направи.

— Алабастър, по-рано ми каза, че героите не умират — каза д-р Клеймор и погледна момчето право в очите. — Може и да си прав. Само че... аз не съм герой.

С тези думи Клеймор се облегна назад върху Ламия. И двамата се затъркаляха по стълбите към хола. Клеймор се обърна и се опита да хване чудовището, за да спечели на Алабастър няколко мига. Знаеше, че влиза в битка, в която не може да победи.

Ужасеният писък на Алабастър долетя като от много далеч. А след това докторът започна да потъва в някакъв друг свят. Студената ръка на смъртта се склучи около д-р Хауърд Клеймор, подобно на леден затвор.

* * *

Не го посрещна нито лодкар, ни лодка. Ледените води на реката Стикс го носеха към наказанието, което го очакваше за живота, който бе водил. Можеше да се представи като човек, воден от идеална цел, който се бе опитал да влее малко разум в света, но знаеше, че това не е истина. Той бе отхвърлил идеята за съществуването на боговете и презираше всеки, който почиташе такива. Намираше вярващите хора за смехотворни, но ако съдеше по шестте си последни часа, боговете нямаха никакво чувство за хумор.

Беше жалко, помисли си той, докато леденото течение го влачеше, че Алабастър бе враг на боговете. Ако бе на тяхна страна, Клеймор вероятно щеше да получи опрощение, задето е спасил живота на момчето.

Но съдбата бе решила друго. Когато се изправеше пред Страшния съд, щеше да отговаря и за това, че е помогнал на един предател.

Каква ирония... бе загинал, вършейки нещо добро, но вероятно щеше да получи присъда, която да го изпрати завинаги в мрака. Цял живот се бе страхувал от това, че ще загине и няма да попадне в Рая.

И въпреки това, докато се носеше по мразовитите води, той се бе усмихнал широко. Фактът, че Алабастрър не бе до него, означаваше, че Ламия не бе успяла да убие момчето. Без заложник, с който да бъде шантажиран, Алабастрър със сигурност бе прочел заклинанието, обзет от гняв, и бе победил чудовището.

Това бе достатъчно за Клеймор. Наказанието, което щяха да му наложат боговете, нямаше такова значение. Щеше да се смее последен. До края на вечността.

Ала нещата не се случиха така, както ги бе очаквал. В тъмнината над него блесна светлина, която ставаше все по-ярка и по-топла. Една женска ръка освети мрака и се протегна към него. И понеже д-р Клеймор бе човек на логиката, той постъпи логично.

И пое ръката.

* * *

Щом очите му свикнаха със сумрака, той осъзна, че е в църква. Ала това не беше бляскавата църква на Рая. Това бе старата порутена черква от неговите сънища. А коленичила в молитва до олтара бе младата жена в церемониално облекло. Майката на Алабастрър. Великата богиня Хеката.

— Предполагам, че очакваш да ти благодаря — каза Клеймор, — задето спаси живота ми.

— Не — тъжно отговори Хеката, — понеже не успях да го направя. Ти си все още мъртъв.

Клеймор инстинктивно понечи да възрази, но не го направи. Не трябваше да си гений, за да разбереш, че сърцето ти е спряло.

— Какво търся тук тогава? Защо ме доведе до това място?

Той приближи олтара и седна в прахта до Хеката, ала тя дори не го погледна. Продължи да се моли, затворила очи. Лицето ѝ бе като на гръцка статуя — бледо, красиво, вечно.

— Спасих ги — каза тя. — Спасих и двете си деца. Знам, че ще ме намразиш заради това.

И двете... значи бе спасила и Ламия.

Клеймор си даде сметка, че не е много разумно да държи сметка за делата на една богиня, но не можа да се въздържи.

— Каза на Алабастър, че не можеш да се месиш! — развика се той. — След всичко, което пожертвах, за да помогна на момчето, ти си дошла в последния момент и си спасила онова изчадие!

— Не исках да видя смъртта на още едно от децата си — отвърна Хеката. — Заклинанието на Алабастър щеше да проработи. Благодарение на твоята саможертва той щеше да има време да си вземе тетрадката и да направи магията. Това е заклинание, което те призовава, обратното на онова, което лекува тялото. Ако го беше произнесъл върху Ламия, тя щеше да стане на шепа черен прах, ала нямаше да умре. Нито щеше да се регенерира. Щеше да остане жива като купчина пясък, завинаги. Предотвратих това, преди да се случи.

Клеймор премигна. Решението на момчето беше гениално и в същото време просто. Докторът му се възхити още повече.

— И защо не позволи на Алабастър да го произнесе? — попита Клеймор. — Ламия е една убийца. Нима не заслужава да получи наказание за деянията си?

Хеката не отговори, а стисна ръце по-силно. След миг мълчание, който се стори на доктора безкраен, тя прошепна:

— Алабастър те харесва. Видях колко е щастлив около теб. Вероятно защото напомняш и на двама ни за баща му. — Тя се усмихна леко и продължи: — Алабастър е дете, което иска да накара майка си да се гордее с него, макар понякога да е безразсъден. Но Ламия също имаше нелека участ. Тя не заслужаваше такава съдба. Искам да я видя щастлива като Алабастър.

— И ме извика тук само за да ми кажеш всичко това — повдигна вежда Клеймор. — Да ми съобщиш, че усилията ми са били безсмислени?

— Но те не бяха безсмислени, докторе. Искам да се погрижиш за Алабастър.

— И как мога да го сторя, ако съм мъртъв? — погледна я любопитно той.

— Моята основна задача като богиня е да поддържам мъглата, вълшебната бариера между света на Олимп и този на смъртните. Аз разделям тези два свята. Когато смъртните зърнат нещо вълшебно, аз се появявам и им осигурявам алтернативи, в които да вярват спокойно. Алабастър също има власт над Мъглата. Сигурна съм, че той ти е

показал някои от творенията си, символи, които се превръщат в материални обекти.

— Мъглородените — Клеймор си спомни фалшивия баща и златния меч. — Да, така е, Алабастрър ми ги показва.

Изражението на Хеката стана по-сериозно.

— В последно време, благодарение на богинята Гея, воалът между света на живите и този на мъртвите изтъня. Тя използва това, за да връща чудовищните си слуги от подземния свят почти незабавно. Аз обаче мога да използвам тази слабост в своя полза. Мога да върна душата ти в света на живите, но в тялото на мъглороден. Алабастрър винаги е бил нетърпелив и твърдоглав, но ако си до него, ще можеш да му помогнеш.

Клеймор се загледа в богинята. Да се върне към живот като мъглороден... трябваше да признае, че звучи по-добре от вечните мъчения.

— Щом имаш такава сила, защо не раздели Ламия и Алабастрър по-рано? Нима моята смърт не е била необходима?

— Уви, докторе, твоята смърт бе необходима — отговори Хеката. — Магията не може да се създаде от нищото. Тя използва нещо, което вече съществува. Благородната саможертва създава много силна магическа енергия. Аз я използвах, за да разделя децата си. Твоята смърт ми позволи да ги спася и двете. Но може би дори по-важно е това, което Алабастрър научи от смъртта ти. Което, смея да кажа, научи и ти.

Клеймор сподави ядния си отговор. Той не разглеждаше смъртта си само като един полезен урок.

— Какво следва от тук насетне? — попита Клеймор. — Ами ако Ламия тръгне отново по петите на сина ти?

— Скоро няма да го направи — отвърна Хеката. — Алабастрър сега владее силно заклинание, с което може да я победи. Трябва да е глупачка, за да го нападне.

— Рано или късно, тя ще открие начин да се противопостави на това заклинание — предположи Клеймор.

— Може и така да стане — въздъхна Хеката. — Децата ми винаги са се борели едно с друго. Най-силното от тях води останалите. Алабастрър се присъедини към Кронос и поведе братята и сестрите си на рат. Той се обвинява за смъртта им. Сега Ламия го предизвиква с

надеждата да поведе децата на магията под знамената на Гея. Трябва да има и друг начин. Другите богове никога не са вярвали на децата ми, но този бунт на Гея ще доведе само до още смърт. Алабастр трябва да открие друг път, по който да изведе децата ми до мир.

— Ами ако те искат война? — поколеба се Клеймор.

— Няма да взема страна — каза тя, — но се надявам, че ако ти водиш Алабастр, решението му ще изведе семейството ми до мира.

Причина, заради която да живея, помисли си Клеймор. Път, по който един обикновен човек може да въздейства върху света на боговете и чудовищата.

— Това звучи като сериозно предизвикателство — усмихна се Клеймор. — Добре тогава, приемам. И макар че ще бъда само един мъглороден, ще направя каквото е по силите ми, за да помогна на Алабастр да успее.

Той стана и понечи да излезе от черквата, след което се спря.

— Хеката, имам още един въпрос към теб — той събра кураж, както Алабастр бе направил пред аудиторията на лекцията му. — Щом самата ти си богиня, на кого се молиш?

За миг тя остана смълчана, след което се обърна към него и отвори яркозелените си очи. След това, сякаш отговорът беше очевиден, се усмихна и каза:

— Надявам се да го разбереш...

* * *

Алабастр се събуди на полето. Всички руни по дрехите му бяха разбити, а бронебойната му жилетка бе скъсана до степен, че вече бе безполезна.

Въпреки това той се чувстваше добре.

Остана легнал в тревата за около минута, опитвайки се да разбере къде е. Последните му спомени бяха за това как Клеймор събаря чудовището, как Ламия склучва нокти около врата му, горящата тетрадка, заклинанието... бе готов да го произнесе и после... После се бе събудил тук.

Алабастр бръкна в джоба си и извади картите на мъглородени. Скиците върху тях бяха станали на черни цапаници, изхабени, подобно

на останалата част от магията му. Тогава над него надвисна сянката на мъж. Една ръка му помогна да се изправи.

— Клеймор? — Алабастьор веднага се почувства по-добре. — Какво стана? Помислих си, че... какво търсиш тук?

Клеймор го възнагради с усмивка, която момчето щеше да помни цял живот.

— Хайде — каза той. — Двамата имаме да извървим дълъг път.

---

[1] Английски учен (р. 1942), физик и приложен математик, известен с трудовете си в областта на космологията и квантовата механика. — Б.ред. ↑

[2] История, в която известен писател е пленен от луда читателка на книгите му. — Б.пр. ↑

[3] Руни се наричат знаците на най-древната германска писменост. — Б.ред. ↑

[4] Black (англ.) — черен. — Б.пр. ↑

[5] Игра на думи: burly (англ.) — як, плещест. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.